

» evadant; infirmi, ut carentur, bene valentes, ne infirmentur.
 » Et quod ad te attinet utpote imperfectam, infirmam ac debilem,
 » eges frequenti Communione. Dic illis, quod n, qui mundanis
 » negotiis non sunt implicati, debeant saepius communicare, quia
 » habent opportunitatem; qui verò hujusmodi negotiis detinentur,
 » quia egerit Communione. » Denique Sanctus concludit, dicens:
 » Accede saepius, ô Philothea, ad Eucharistiam, imò quam saepi-
 » sime consilio tui directoris, et crede mihi, quod leporis in nostris
 » montibus albi evadant non alia ratione, nisi quia non edunt nisi
 » nivem: et tu comedendo puritatem in hoc Sacramento tota pura
 » evades. » Item P. Granata in suo tractatu de Communione ait:
 » Non debet homo recedere ab hoc Sacramento ob propriam in-
 » dignitatem; pro pauperibus enim relictus est hic thesaurus, et
 » pro infirmis hæc medicina: itaque nemo (*subdit*) quantum
 » imperfectum se noscat, debet se longè ab hoc remedio tenere, si
 » verè curari desiderat. » Imò, ait idem auctor, quod quanto
 » magis quis se debilem noscit, tantò magis ad hunc cibum fortium
 » debet accedere: quod valde consonat cum eo quod inquit S. Ambro-
 » sius (*Lib. 4. de Sacram. c. 6.*): « Qui semper pecco, debeo
 » semper habere medicinam: » et S. Augustinus (*Lib. 5. de
 » Sacram. c. 4.*): Quotidie peccas, quotidie sume. »

154. Adde, quod S. Thomas docet (*S. Th. 3. p. q. 79. art. 8.*) effectum Sacramenti, quantum ad augmentum gratiæ, non impedi-
 ri à peccatis venialibus, dummodo non committantur in ipsa
 Communione: et quamvis hæc impedianc in parte, non tamen
 in toto effectum Sacramenti impediunt. Hanc sententiam com-
 muniter tenet Sotus, Suarez, Valentia, Vasquez, Coninkius,
 et plures alii apud Salmantenses (*Lib. 6. n. 270. v. Qu. II.*)
 Insuper tenet plures graviores Auctores (*Ibid. n. 269. Eff. II.*),
 hoc Sacramentum ex *opere operato* remittere peccata venialia,
 de quibus anima actualem complacentiam non habeat; atque
 hoc concordat cum eo, quod ait Catechismus Romanus (*De Eu-
 char. p. 2. n. 52.*): Remitti verò Eucharistia, et condonari
 leviora, quæ venialia dici solent, non est quod dubitari de-
 beat: quidquid enim cupiditatis ardore anima omisit, totum
 Eucharistia, eas minores culpas abstergens, restituit. » Sal-
 tem, ut ait Angelicus (*D. Th. 3. p. qu. 79. art. 4.*) cum communi,
 excitatur per Communione actus charitatis, quo inde peccata
 remittuntur: « Qui (*actus charitatis*) excitatur in hoc Sacra-
 mento, per quem peccata venialia solvuntur. »

155. Quod si postea dognoscatur, non obstante frequentia
 Communionis, animam nihil proficere in via perfectionis, neque
 se emendare à culpis deliberatis, licet venialibus, ut si adhæret
 etiam voluptatibus sensuum in videndo, audiendo, edendo, cum
 aliqua vanitate vestiendo, tunc certè consultò restringendus erit
 usus Communionis, etiam ut seriò cogitare incipiat de sua emen-
 datione, et suæ spirituali perfectione consulere. Cæterum adver-
 tendum est, quod licet juxta S. Thomam (*Ibid. qu. 80. art. 10.*),
 ut possit quis ad Communione accedere, requiratur, ut cum

§. IV. DE FREQUENTIA SACRAMENTORUM.

101

magna devotione accedat: nihilominus non est necessarium, ut
 illa sit summa, vel aperte sensibilis. Sufficit Directori detegere
 in intimo voluntatis sui pœnitentis quamdam alacritatem ad exe-
 quenda quæcumque Deo placuerint. Qui à Communione absti-
 neret, quia non sentiret in se magnum quemdam fervorem, in-
 quic doctus Gerson, esset comparandus illi qui nimis frigescens
 nollet ad ignem accedere, quia nullum in se experitur calorem.
 Unde docet P. Granada cum Cajetano, personas pusillanimes,
 quæ ob immoderatum timorem suæ indignitatis Communione
 omittunt, magnum suo proprio progressu inferre præjudicium.
 Neque ad prosequendas Communiones, inquit S. Laurentius Jus-
 tinianus, oportet, ut anima sentiat, aut aperte in se discernat
 augmentum fervoris, quoniam non raro hoc Sacramentum ope-
 ratur, absque eò quod ipsi animadvertamus. S. Bonaventura in-
 quic (*De Projectu Religios. c. 78.*): « Licet tepidè, tamè con-
 fidens de misericordia Dei fiducialiter accedas, quia qui se
 » indignum reputat, cogitet, quod tantò magis egeat medico,
 » quanto senserit se ægrotum: neque ideo quæris te jungere
 » Christo, ut tu eum sanctifices, sed ut sanctificeris ab illo. » Et
 postea subdit: « Neque prætermittenda est sancta Communio
 » si quandoque non sentit homo specialem devotionem, cum se
 » ad illam præparare studeat, vel in ipsa perceptione, vel post
 » fortè minus devotum se sentit, quām vellet. » Ergo bene sentit
 Sanctus, quod etsi anima experiretur minorem devotionem post
 susceptam Eucharistiam, quām antea, nec etiam debeat eam
 omittere. Quapropter, quemadmodum quando anima sentit se
 maximopere ad Communione inclinatam, expedit identidem
 eam mortificare Communione differendo (præsertim si adver-
 tatur, quod per illam prohibitionem turbetur; hujusmodi enim
 contristatio est argumentum superbiae, quæ eam verè reddit in-
 dignam); ita ex opposito quando sentit in se ariditatem, et ta-
 dium ad Eucharistiam suscipiendam, expedit tunc illam saepius
 ad Communione impellere, ut à Sacramento vires acquirat.

О utinam! concludo, о utinam et in mundo plures animæ hu-
 jusmodi invenientur (quæ à nonnullis ultra quām convenit rigi-
 ditati addictis, irreverentes, et temerariae vocantur), quæ odio
 habentes etiam culpas leviores, expeterent communicare, non
 modò frequenter, sed etiam quotidie, cum vero desiderio se
 emendandi, et in divino amore proficiendi: si enim hoc esset,
 longè plus in mundo Jesus Christus diligetur. Bene experientia
 demonstrat omnibus his qui dirigendarum animarum munus
 exercent, ut et ego expertus sum, valde quidem proficere personas
 illas, quæ recto cum desiderio ad Communione accedunt; et
 Dominum mirum in modum eas ad suum amorem pertrahere,
 quamvis sæpe hoc eis non manifestat pro majori earundem bono:
 quin et multoties eas relinquat in tenebris, et desolatione, et sine
 ulla devotione sensibili. Animabus istis (ut docent S. Theresia,
 et S. Henricus Susonius) nullum efficacius est remedium, quām
 frequens Communio. Unde, ut concludamus, curet Confessarius

Communionem suadere, quoties verum desiderium demonstret, et quoties advertat animam in spiritu proficere beneficio Communionis. Curet etiam insinuare, ut post Communionem immo-
retur in gratiarum actione pro eo tempore quo potest. Paucissimi sunt directores qui sedulò id faciunt; scilicet inculcare suis pœnitentibus, ut per aliquid notabile tempus post susceptam Eucharistiam gratias agant, et ratio est, quia paucissimi sunt Sacer-
dotes qui post Missæ Sacrificium cum Iesu Christo in gratiarum actione subsistant; et ideo pudet eos aliis insinuare quod ipsi non faciunt. Gratiarum actio ordinariè per integrum horam durare deberet; fiat saltem per dimidiā, in qua anima in amando et petendo se exerceat. Inquit S. Theresia, quod post Communionem Jesus existit in anima tanquam in throno misericordie, ut illi gratias elargiatur, dicens: *Quid vis, ut tibi faciam?* Et alibi: Post Communionem non amittamus tam præclaram opportunitatem negotiandi. Non solet divina majestas male rependere hospitium, si bene in anima excipiatur. Insinuat etiam, ut sæpius spiritualiter communicet: quæ res valde à Tridentino Concilio commendatur. « Spiritualiter communicare (*inquit S. Theresia*) est valde utile. Nolite id prætermittere: hīc enim experietur Dominus quantum eum ametis.»

§. V. Methodus vitæ pro aliqua Moniali qua exposceret dirigi per viam perfectionis.

136. ANTE omnia præmittere oportet, ea, quæ inferius expōnam, intelligenda esse, quoties non obstet pœnitenti aliquod impedimentum sanitatis, officii, aut obedientiæ: quod etiam intelligendum est cum licentia Patris spiritualis, et etiam Præsulii monasterii, pro eo quod spectat mortifications externas quæ aliorum oculis sunt expositæ.

137. Et primùm quoad orationem, 1. Tres saltem horas orationis mentalis efficere, unam mane, aliam vespere et aliam post Communionem. 2. Visitare SS. Sacramentum, et Mariam SS. per semihoram, vel saltem quadrantem. In his orationibus incubat renovandis votis pluries in die, si jam emiserit professionem, vel illis quibus fortè se obligavit. 3. Recitare Rosarium saltem quinque decadum cum aliis orationibus vocalibus; sed hæ non sint plus justo, quia cùm plures sunt, recitantur cum tenui fructu, caput aggravant, et inde orationem mentalem impediunt. 4. Ut sæpissimè orationibus jaculatoriis, ut e. c. « Deus meus, et omnia, quæ bonus es Deus meus! Diligam te, Jesu amor meus, pro me crucifixum, Domine quare non amaris ab omnibus? Oh utinam et nunquam offendissem te! Volo, Domine, quæcumque tu vis. Quando te video, et amabo de facie ad faciem! Ecce me, fiat de me quodcumque vis.» Insinuet magnopere director hujusmodi jaculationes amoris, et anima magni eas faciat. 5. Orationi adjungere lectionem spiritualem per semihoram, legendo Opera vel Rodriguez, vel Santejuræi, vel monita ad Religiosos, vel alium librum qui tractet de virtutibus,

vel legere vitas Sanctorum, quarum lectio est fortassis cæteris omnibus utilior.

138. Secundò accedere quotidie ad Communionem, uno excepito die in quavis hebdomada. Sed in novenis Spiritus Sancti, Nativitatis Domini, et Mariæ sanctissimæ, et sanctorum Patronorum communicet quotidie, et quotidie saltem ter communicet spiritualiter.

139. Tertiò quoad mortifications, 1. Quotidie flagellationem incurvant per horæ quadrantem circiter, et sanguineam bis, vel saltem unam in mense adhibere. 2. Mane catenulam ferream usque ad prandium: post prandium verò aliquam parvam, in brachio. Nunquam tamen catenam circa cincturam, neque cælicia equinis cricibus contexta, quoniam hæc valde officiunt sanitati. 3. Jejunium in pane et aqua in die sabbati, et vigiliis septem festivitatum Mariæ, si commodè per valetudinem poterit, vel saltem unico tantum uti obsonio. In refectione vespertina ordinariè non excedere octo uncias cibi, nisi adfuerit aliqua extraordinaria urgētia; abstinere à fructibus diebus Mercurii et Veneris, et in Novenis superiori enunciatis, in quibus potest etiam abstinere ab aliqua alia portione cibi consueti; et in edendo miscere cibis aliquam particulam herbæ amarioris, sed nunquam cinerem. Extra mensam nihil comedere, quoniam melius est, comparativè loquendo, quotidie prætata abstinentiam exercere, quam bis, vel ter in hebdomada jejunare. Somnus non extundatur ultra sex horas: semper verò ad quinque; quoniam excedens defectus somni nocet capiti, et impedit cætera exercitia spiritualia. 4. Servare silentium per tres horas diei, quod intelligi debet de non proferendis verbis non necessariis.

Monita in genere pro Perfectione.

140. I. COLLOCARE omnem suam fiduciam in Deo, et omnino diffidere de se, et de suis bonis propositis. Mascula determinatio se vincendi, vim sibi in occasionibus inferendi. Ait S. Theresia: « Si defectus non procedit à nobis, ne timeamus quod Deus se abstineat ab impertiendo nobis auxilia ad nostram sanctificationem. »

141. II. Cavere à quocumque minimo defectu deliberato, sive apertis oculis admisso. « A peccato deliberato (*inquit eadem Sancta*), quantumvis parvo Deus vos liberet. » Subditque: « Dæmon enim per opera minimarum rerum, aliqua facit foramina, per quæ res magna ingrediuntur. »

142. III. Non tristari post admissos defectus, sed citò se humiliare, et ad Deum confugiendo cum brevi actu contritionis, et proposito, se in pace remittere; et ita semper se gerere, etiam sentientes in die quis caderet. Et in hoc monet S. Theresia ne communiceant propriæ tentationes animabus imperfectis, quia ita et sibi, et aliis damnum affertur.

143. IV. Alienare se ab omnibus propinquis, rebus, voluptatibus; aliter, inquit S. Theresia: « Anima non recedendo à vo-

luptatibus mundanis, non post multum denuo recedet à via Dei. Effugere familiaritatem personarum diversi sexūs, quantumcumque fuerint religiosæ; sœpe enim diabolus introducit cum illis quasdam affectiunculas non puras, eas obtrudendo pro spiritualibus. Videantur notata n. 119. Oportet ante omnia renunciare propriæ aestimationi, et propriæ voluntati, in modo et rebus spiritualibus, ut orationi, Communioni, et mortificationibus, quando hæc obedientia non permittit. Uno verbo oportet expellere à corde omne quod non est Deus, et quod non est secundum majus Dei beneplacitum.

164. V. Lætari cum spiritu quoties se cernit contemni, irrideri, et omnium vilissimum reputari. O quam pulchrè orat anima illa quæ vilipendia libenter amplectitur! præcipue in Communitatibus in quibus hæc virtus est omnium longè necessaria; consequenter oportet fovere affectionem specialem erga nostros inimicos, et persecutores, illis inserviendo, beneficiendo, honrando, saltem benedicendo, et commendando specialiter Deo quemadmodum Sancti facere consueverunt.

165. VI. Alere ardentissimum desiderium amandi Deum, illique placendi. Ait S. Theresia: « Dominus adeo desideriis delectatur, ac si fuissent executioni demandata. » Sine hoc desiderio anima non progredietur in via perfectionis, nec Deus largietur illi gratias valde speciales. Eadem S. ait: « Ordinariè Deus non impertitur favores multū singulares, nisi iis qui diu desideraverunt ejus amorem. » Ei desiderio oportet semper conjungere determinationem faciendi quantum possumus, ut Deo placeamus. Præfata Sancta inquit: « Diabolus potissimum timet magnanima corda. » Et alibi: « Nihil aliud à nobis exigit Dominus quam validam determinationem, ut reliquum ipse inde perficiat. » Oportet quoque fovere effectum summum erga orationem, quæ est fornax in qua accenditur amor divinus. Omnes Sancti, quoniam unicè Deum diligebant, unicè quoque dilexerunt Orationem. Est etiam necessarium, ut quis ardenter desideret Paradisum; in Cœlo enim animæ diligunt Deum cum omnibus viribus suis, quod consequi nemo potest in terra, et ideo vult Deus, ut ardentissimè hoc regnum desideremus, quod Jesus Christus nobis acquisivit sanguine suo.

166. VII. Habere magnam uniformitatem divinæ voluntati in omnibus rebus appetitu nostro contrariis, et se pluries in die Deo offerre. S. Theresia hoc quinquages in die facere consueverat: « Non consistit progressus (inquit Sancta) in sibi præcanda majore fruitione Dei, sed in adimplenda illius voluntate. » Et alibi: « Vera unio est unire nostram cum divina voluntate. »

167. VIII. Præstare exactam obedientiam regulis, superioribus, et Patri spirituali. Dicebat. V. P. Vincentius Caraffa: « Obedientia est regina omnium virtutum; omnes enim virtutes obdientiæ obedientiæ. » Et S. Theresia: « Deus ab anima, quæ sibi proposuit illum amare, nihil aliud exigit quam obedi-

tiam. » Perfecta vero obedientia consistit in citò, fideliter, alacriter, et sine ullo judicio obediendo, nullam exquirendo rationem, quoties res jussa non sit certè peccatum, ut inquiunt SS. Bernardus, Franciscus Salesius, Ignatius Loyola, et omnes spiritualis vitæ magistri: et in rebus dubiis eligere id quod præsumitur quod jussisset obedientia; et quando haec præsumptio non posset haberi, id eligere quod magis nostris inclinationibus adversatur. Hoc est illud *Vince te ipsum* toties inculcatum à S. Francisco Xaverio, et S. Ignatio, qui solitus erat dicere longè plures proficere animam mortificationis amicam unico horæ quadrante, quam alias non mortificatas per plurimas horas.

168. IX. Attendere semper divinæ præsentia. Inquit S. Theresia: « omne malum proveniet ex eo quod non consideremus Deum præsentem. » Qui verò amat, nunquam obliviscitur objecti amati. Ad conservandam verò memoriam hujus divinae præsentiae juvat in praxi aliquod speciale signum gestare, vel intra cubiculum habere. Maximè verò oportet hanc præsentiam fovere, sœpius in die repetendo actus amoris in Deum, et petendo divinum amorem. E. C. Deus meus, et omnia, Diligam te ex toto corde meo. Totum me tibi do. Fac de me quod tibi placuerit. Nil aliud volo nisi te, et tuam voluntatem. Da mihi amorem tuum, et dives sum satis, etc. Advertendum tamen est quod actus isti faciendi sunt sine ulla vi, et nullam desiderando consolationem sensibilem; sed cum suavitate quadam, et voluntate, putâ unicè Deo placendi. Asserebat S. Theresia: « Ne vereamur relinqui irremuneratam à Deo vel unicam elevationem oculorum ad ejus recordationem. »

169. X. Dirigere intentionem placendi Deo in quacunque actione quotidiana sive spirituali, sive corporali, dicendo: Domine, hoc facio tantum, ut placeam tibi. Recta intentio appellatur alchimia spiritualis, quæ omnes actiones, etiam viiores, aureas facit.

170. XI. Quotannis exercitia spiritualia peragere per octo, vel decem dies, alienando se, quantum fieri potest, ab omni conversatione, et officio quod distractiones afferat, ut solum cum Deo versetur. Similiter singulis mensibus aliquam diem ad se colligendum destinare. Devotè celebrare Novenas nativitatis Domini, Spiritus Sancti, septem festivitatum Mariæ, S. Josephi, Angeli sui custodis, et Sancti tutelaris. In his Novenis poterit quotidie accedere ad communionem orando per horam, vel saltem dimidium plus consueto. Recitare aliquas alias orationes vocales, sed non multas; quoniam longè melius erit exercere determinatum quemdam numerum actuum amoris, vel similium.

171. XII. Habere devotionem specialem erga S. Josephum, Angelum suum custodem, sanctum suum tutelarem, et præcipue erga S. Michaelem universalem cunctorum fidelium patronum: Sed ante omnia erga Beatissimam Virginem Mariam, quæ ab Ecclesia nostra vita, et nostra spes appellatur; est enim mo-